

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Obecní úřad Louňovice**, se sídlem Horní náves 6, Louňovice, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012, č. j. 44 A 125/2011 - 24,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012, č. j. 44 A 125/2011 - 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu ve věci vydání rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

Touto žádostí ze dne 29. 9. 2011, označenou jako „*žádost o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím*“, stěžovatelka požadovala zaslání úplné kopie pověření jiné osoby k provedení správní exekuce náhradním výkonem, a to v návaznosti na předchozí rozhodnutí žalovaného jakožto silničního správního úřadu. Přípisem ze dne 7. 10. 2011, č. j. 57/2011 - 14, odkázal žalovaný stěžovatelku na to, že jako oprávněná osoba (účastník řízení) může nahlížet do spisu a pořizovat si z něho výpisy v souladu se zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Poznamenal přitom, že tak může činit v kanceláři exekučního správního orgánu pod dohledem pověřeného zaměstnance a že o

nahlédnutí do spisu se provede záznam. Proti tomuto postupu stěžovatelka podala stížnost ze dne 23. 10. 2011, označenou jako „*stížnost na nepodání informace*“, v níž uvedla, že přípis žalovaného není požadovanou informací, a proto žádá o nápravu naplněním své původní žádosti. Žalovaný reagoval přípisem ze dne 1. 11. 2011, č. j. 57/2011 - 15, ve kterém zopakoval, že stěžovatelka má jako účastník předmětného správního řízení možnost nahlížet do spisu a současně poukázal na ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona, podle kterého se tento zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud způsob poskytnutí upravuje zvláštní zákon.

Na základě těchto skutkových okolností stěžovatelka podala podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – žalovaného – s návrhem, aby mu krajský soud uložil povinnost: (i) rozhodnout do 15 dnů od právní moci rozsudku o žádosti stěžovatelky, (ii) zaslat jí požadovanou kopii pověření jiné osoby k provedení správní exekuce a (iii) zaplatit náhradu nákladů řízení.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou a žalovanému přisvědčil v tom, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona. Právní úprava poskytování informací ze správního spisu osobám, které jsou účastníky řízení, je totiž dostatečně komplexní úpravou na to, aby podle § 2 odst. 3 informačního zákona vylučovala postup podle tohoto zákona.

V této souvislosti krajský soud poznamenal, že na nahlížení do správního spisu v průběhu správní exekuce na nepeněžitá plnění je nutno aplikovat správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) a současně také připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 - 78, podle kterého: „*Nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.), z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu*“.

Nicméně ani případné přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona (§ 2 odst. 3) podle krajského soudu nezbavuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podané v režimu tohoto zákona. Požaduje-li tedy stěžovatelka ve věci své žádosti vydání formalizovaného správního rozhodnutí (resp. poskytnutí požadovaných informací) a podá z tohoto důvodu žalobu na ochranu proti nečinnosti, mělo by být její žalobě vyhověno.

Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný porušil povinnost v zákonných lhůtách reagovat na žádost stěžovatelky o poskytnutí informace, ať už poskytnutím požadovaných informací nebo vydáním příslušného rozhodnutí podle informačního zákona. Stěžovatelka také vyčerpala možnosti řešení nečinnosti žalovaného podle informačního zákona a protože nečinnost dosud trvá, bylo namístě žalobě vyhovět. Tak se ovšem nestalo, neboť s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, a okolnosti právě projednávaného případu krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o případ zneužití práva na přístup k informacím.

V prvé řadě přitom poukázal na to, že žádost stěžovatelky je žádostí o informaci obsaženou ve správním spisu vedeném v řízení, jehož je účastníkem. Současně přihlédl k tomu, že se nejedná o první žádost o informace, kterou stěžovatelka ve vztahu k žalovanému v krátkém časovém sledu podala, a připomněl, že již ve věci vedené pod sp. zn. 47 A 1/2012 se jednalo o žádost (ze dne 24. 2. 2011), která vzbuzovala podezření na možnou šikanu žalovaného - požadavek na zodpovězení celkem 61 dotazů. Další stěžovatelčinu žádost o informace (ze dne 15. 1. 2011) krajský soud řeší rovněž v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti pod sp. zn. 46 A 1/2012. Závěr o zneužití práva ze strany stěžovatelky krajský soud dovodil i z jejího procesního postupu, kdy se s požadovanou písemností mohla (a při obvyklé pečlivosti výkonu svých procesních práv i měla) seznámit opakovaně v průběhu soudních řízení probíhajících u krajského soudu. Stěžovatelkou požadované pověření jiné osoby k provedení náhradního výkonu exekuované povinnosti bylo založeno ve správním spise připojeném k soudnímu spisu nejen v nyní souzené věci, ale i ve věci pod sp. zn. 44 A 95/2011, ve které stěžovatelka žalovala exekuční příkaz vydaný žalovaným.

Stěžovatelka tak měla možnost požadovanou informaci získat v rámci nahlížení do správního, resp. soudního spisu a jediným cílem jejího postupu je dosáhnout pro ni pohodlného stavu, kdy by byl žalovaný jednostranně zatěžován povinností zasílat jí na své náklady kopie různých listin ze správního spisu. Krajskému soudu proto nezbylo než ochránit žalovaného před šikanózním postupem stěžovatelky a žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na nesprávné právní posouzení krajského soudu, který konstatoval, že by bylo na místě žalobě vyhovět, nicméně s odkazem na šikanózní výkon práva tak neučinil a žalobu zamítl. Stěžovatelka sama je však dle svého přesvědčení obětí dlouhodobé šikany ze strany žalovaného, s nímž není ve sporu pouze při poskytování informací, ale také v dalších věcech týkajících se nezákonných rozhodnutí žalovaného v oblasti stavebního práva, právní regulace dopravní agendy atd., ve kterých je nezřídka úspěšná.

Ve vztahu k jednotlivým důvodům, pro které krajský soud shledal projednávaný případ jako případ šikanózního výkonu práva, pak stěžovatelka uvedla, že vůči žalovanému podala celkem tři žaloby na ochranu proti nečinnosti při poskytování informací, a to v rozmezí jednoho roku. Jednou z nich je právě projednávaný případ žádosti o informaci obsaženou ve správním spise. Zbylé dvě žádosti se týkaly zcela jiných skutečností. Zmíněný případ požadavku na zodpovězení 61 dotazů byl formulován jako soubor námitek ve správním řízení, jejichž vypořádání před vydáním rozhodnutí stěžovatelka požadovala, a pouze pro případ, že by některé námitky (otázky) považoval žalovaný za bezpředmětné, protože nesouvisejí s daným správním řízením, uplatnila stěžovatelka své právo na informace. S odkazem na rozsudek krajského soudu č. j. 47 A 1/2012 - 45 přitom zdůraznila, že v soudním řízení byla úspěšná. Další případ její žaloby na ochranu proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informaci se netýkal žalovaného jako správního orgánu, ale Obce Louňovice jako povinného subjektu z titulu jeho postavení jako veřejnoprávního územního samosprávného celku a jednalo se o naplňování rozpočtu obce příspěvky investorů na rozvoj technické infrastruktury.

Co se týče nyní souzené věci, stěžovatelka poznamenala, že její žádost nebyla bezdůvodná, neboť se potřebovala seznámit s pověřovací listinou, na základě které prováděla třetí osoba fyzický zásah do jejího majetku. Ostatně ten byl proveden předtím, než byl stěžovatelce doručen exekuční příkaz, který byl následně krajským soudem zrušen rozsudkem krajského soudu pod č. j. 44 A 95/2011 - 95. Za strany stěžovatelky se tak nepochybně nemůže jednat o šikanu, neboť nešlo o bezdůvodné jednání, jež je jedním z pojmových znaků šikany. Připustila přitom, že svého cíle, tzn. seznámení se s pověřovací listinou, mohla dosáhnout i nahlédnutím do spisu a využitím svého práva na pořízení kopie na místě. V daném případě však zvolila postup prostřednictvím informačního zákona a požádala žalovaný správní orgán, který listinu vydal, o zaslání její kopie. Podle stěžovatelky jsou oba zmíněné postupy možné, stojí vedle sebe a ona si zvolila postup posléze uvedený, který považuje za méně zatěžující pro obě strany.

Ve vztahu ke krajským soudem zmíněné možnosti nahlédnout do správního spisu v rámci nahlížení do spisu soudního pak ještě poznamenala, že pracuje v Říčanech a návštěva krajského soudu, stejně jako návštěva žalovaného správního orgánu, pro ni představuje zátěž, která je větší než při odeslání listiny poštou. Nejde přitom o zátěž jednostrannou, neboť odeslání listiny poštou zatěžuje správní orgán stejně jako žadatele odeslání žádosti o její poskytnutí, a v obou případech jde o zátěž nejmenší možnou.

Se závěrem o zneužití práva proto stěžovatelka nesouhlasí a pokud jde o odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 As 101/2011 - 66, tento považuje za zavádějící, zasazený do jiného kontextu. Předmětem rozhodování v dané věci totiž nebylo uplatnění veřejného subjektivního práva na informace jako takové, ale práva na osvobození od soudního poplatku. Navíc stěžovatel v tomto případě vedl řadu sporů, které byly zcela jiného charakteru a netýkaly se jeho majetku, životních podmínek či jiných záležitostí.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl s tím, že stěžovatelka zcela prokazatelně zneužívala a doposud zneužívá svého práva nejenom na přístup k informacím. Dle názoru žalovaného se v daném případě jedná o případ šikanózního výkonu práva a v tomto ohledu odkázal nejen na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 As 101/2011 - 66, ale i na jeho judikaturu v jiných věcech (např. rozsudky pod č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, 8 As 49/2009 - 113, 8 As 51/2009 - 124, 7 As 119/2011 - 36, 2 As 75/2011 - 71 či 7 As 133/2011 - 43) týkající se zásady zneužití práva, která brání takovému uplatňování práva, z něhož je zřejmý jeho šikanózní charakter, resp. zjevná svévolnost či účelovost, kdy jednání účastníka řízení již není vedeno ve věcné rovině, nýbrž jen vedením sporu jako takového.

Stěžovatelka se v replice k tomuto vyjádření žalovaného ohradila proti jeho závěru o zneužívání práva a uvedla, že je to naopak žalovaný, který při výkonu své vrchnostenské pravomoci opakovaně pochybil a zkrátil ji na jejích právech. K rozsudku Nejvyššího

správního soudu pod č. j. 1 Afs 107/2004 - 48 pak připomněla, že předmětem posuzování nebylo nic, co by souviselo se šikanou správních orgánů za strany žadatelů o informace. Jednalo se o odečítání soukromoprávních darů od daňového základu, což nijak nesouvisí s projednávaným případem, obdobně jako další zmíněné rozsudky, v nichž nešlo o meritorní rozhodnutí, ale o zamítnutí osvobození od soudního poplatku a v jednom případě o zproštění ustanoveného zástupce. Závěrem stěžovatelka v návaznosti na svá předchozí tvrzení obsažená v kasační stížnosti ještě doplnila, že v současné době již nepracuje v Říčanech, ale v Jesenici, což ovšem nic nemění na obtížné dostupnosti žalovaného jako správního orgánu nebo krajského soudu v úředních hodinách.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podstatou projednávané věci je posouzení postupu stěžovatelky, který krajský soud označil jako šikanózní výkon práva a s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66 (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), její žalobu zamítl, ačkoli by jí jinak bylo namístě vyhovět.

Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom smyslu, že uvedený rozsudek řešil otázku šikanózního výkonu práva ve vztahu k požadovanému osvobození fyzické osoby od soudních poplatků, nicméně jeho dopady jsou podstatně širší a to zejména ve vztahu k právu na poskytování informací. Právě spor o poskytnutí, resp. neposkytnutí informace a jeho povaha byla důvodem pro neosvobození stěžovatele od soudního poplatku v dané věci. Zdejší soud dospěl k závěru, že i v případě, kdy je účastník řízení nemajetný a bylo by tudíž namístě přiznat mu osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s., může mu soud výjimečně toto dobrodiní odepřít, a to zejména pro povahu sporu či sporů, které tento účastník vede. Takovými spory přitom mohou být i spory týkající se poskytování informací podle informačního zákona, nemají-li vztah k podstatným okolnostem účastníkovy životní sféry (majetku, životních podmínek atd). Podle uvedeného rozsudku: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparenci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím*“.

Nelze tedy bez dalšího konstatovat, že uvedený rozsudek dopadá pouze na spory o osvobození od soudních poplatků a že by krajský soud nemohl z tohoto rozsudku vycházet i v projednávané věci. Zcela jinou otázkou pak je, zda závěr o šikanózním výkonu práva je či není v projednávané věci udržitelný.

Stěžovatelka vedla celkem tři spory, jejichž podstatou bylo uplatnění práva na svobodný přístup k informacím, nikoli však ve věcech, které by byly shodné. Věcně se vždy jednalo o poskytnutí odlišných informací, mezi nimiž lze vysledovat pouze určitou shodu z hlediska povinného subjektu jako orgánu státní správy a současně územního samosprávného celku. Každá z těchto věcí má poněkud jinou podstatu, kterou se stěžovatelka stručně snažila osvětlit ve své kasační stížnosti s tím, že v jednom případě se jednalo o jiné správní řízení a v druhém případě o otázku rozpočtu obce.

V posledním případě, který je předmětem tohoto soudního řízení, jde o otázku týkající se správního řízení exekučního, jež je vedeno vůči stěžovatelce a která jako účastník tohoto řízení požaduje prostřednictvím žádosti podle informačního zákona poskytnutí informace obsažené ve správním spisu; konkrétně jde o informaci v podobě kopie listiny – pověření jiné osoby k provedení předmětné správní exekuce. Domnívá-li se přitom stěžovatelka, že toto pověření lze získat nejen formou nahlédnutí do správního spisu podle správního řádu (s nímž je spojeno i právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části), ale také formou žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona, nelze v této její domněnce spatřovat šikanu, ale především právní názor, který se snažila v dané věci aplikovat. Jak je ostatně vidět i z obsahu kasační stížnosti, stěžovatelka je přesvědčena, že k získání kopie požadovaného pověření jiné osoby vedou dvě cesty: (i) přes nahlédnutí do správního spisu, ke kterému má jako účastník předmětného správního řízení nepochybně právo, a (ii) přes podání žádosti o poskytnutí informace. Stěžovatelka rozhodla využít cesty druhé, kterou považuje za jednodušší a méně zatěžující.

Z argumentace stěžovatelky je patrné, že smyslem a účelem jejího postupu je snaha dosáhnout pro ni pohodlnějšího přístupu k informaci obsažené ve správním spise. Pokud stěžovatelka pracuje mimo sídlo žalovaného správního orgánu a poukazuje na jeho problematickou dostupnost v úředních hodinách, je poměrně logické, že se snaží najít snazší cestu k získání požadované informace. Nelze proto postup stěžovatelky považovat za nějaké iracionální, kverulační jednání, které by bylo bezdůvodné a praktikované pouze s cílem vedení sporu jako takového.

Jinou věcí by samozřejmě bylo, pokud by stěžovatelka předmětnou kopii požadovala opakovaně, za situace, kdy by bylo na základě rozhodnutí správního orgánu (potažmo soudu) zřejmé, že takto postupovat nelze. V projednávaném případě však stěžovatelce žádné takové rozhodnutí vydáno nebylo, proto se rozhodla podat žalobu na ochranu proti nečinnosti a tento postup nelze považovat za šikanu, jakkoli je zde patrný značný vzájemný antagonizmus mezi ní a žalovaným správním orgánem. Ten však Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší ani hodnotit ani posuzovat.

Předmětem posouzení zdejšího soudu je zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu pochybil, pokud posoudil postup stěžovatelky jako šikanózní výkon práva založený jednak na tom, že se jedná o opakované spory o poskytnutí informací, a jednak na tom, že jde o žádost o informaci obsaženou ve správním spisu vedeném v řízení, jehož je stěžovatelka účastníkem. Takto pojatá aplikace šikanózního výkonu práva je neudržitelná, neboť, jak již bylo zmíněno výše, nelze nevidět odlišnou podstatu jednotlivých sporů vedených stěžovatelkou a nelze jí rovněž přičítat k

tíži právní názor, podle kterého je možno požadovanou informaci získat jak nahlédnutím do spisu podle správního řádu, tak podáním žádosti o její poskytnutí podle informačního zákona.

Tvrzení soudu, dle kterého stěžovatelka měla možnost nahlédnout do soudního spisu a získat požadovanou informaci tímto nahlédnutím, není případné. Nahlížení do spisu není povinností, ale (procesním) právem účastníka řízení a v důsledku jeho nevyužití nelze usuzovat na zneužití práva, resp. na jeho šikanózní výkon.

Proto pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný byl v dané věci skutečně nečinný a žaloba byla důvodná, měl jí vyhovět a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložit žalovanému správnímu orgánu povinnost rozhodnout ve věci žádosti stěžovatelky o poskytnutí informace podle informačního zákona.

Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezbavuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 As 44/2008 - 72.

Nad rámec výše uvedeného nutného odůvodnění lze ještě – toliko jako obiter dictum - připomenout dosavadní judikaturu, ze které vyplývá, že nahlížení účastníka řízení do spisu podle správního řádu je specifickým a komplexně upraveným postupem poskytování informací, na které se informační zákon nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto zákona; srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 - 78, vztahující se již k novému správnímu řádu (č. 500/2004 Sb.) nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 - 100, publikovaný pod č. 204/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 - 76, jež se vztahují ještě ke starému správnímu řádu (č. 71/1967 Sb.). Obdobně v souladu s uvedenou judikaturou i odborná literatura konstatuje, že *„Institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je zvláštní právní úpravou vůči informačním zákonům. Přestože nahlížení do spisu slouží též k získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezovaný přístup k originálu správního spisu a s tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Jeho podstatou je vztah 'nahlížitele' k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Neupravuje, a tím méně pak omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle informačních zákonů“* (in Kadečka, S., Kliková, A., eds.: Nový správní řád a místní samospráva, Brno : Masarykova univerzita, 2006, s. 198 – 215).

Na základě všech výše uvedených skutečností tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě se nejedná o případ šikanózního výkonu práva ze strany stěžovatelky,

jejíž žádost o informace nelze nechat nevyřízenou, a proto shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu